

Byraadet, der skal gøre Indstilling, men det er jo Byraadet, og der maa selvfølgelig Flertallet være det afgørende. Men dernæst har Flertallet jo ikke i sin Indstilling til Ministeriet sagt et eneste Ord af det, Ministeren anfører. Saa endnu kun et Par Ord om Resolutionen, som Ministeren har skrevet, da han nok tænkte, at den Sag vilde komme frem. Det glæder mig ved denne Resolution i høj Grad at se, at medens Ministeren, som jeg sagde før, vistnok for første Gang det nogen Sinde er sket — jeg har da aldrig set det —, til Forsvar for sit svage Standpunkt skyder en Kontorchef og en Departementchef frem og endogsaa gør det med særligt Eftertryk, har han i Aalborg-Sagen maattet lade Kontorchefen og Departementchefen hvile. Jeg kender selvfølgelig ikke disses Indstillinger, men Ministeren har i den Resolution, han har afgivet, tydelig tilkendegivet, at Departementet er af en anden Opfattelse end Ministeren, og dette skal da siges til den højt ansete og dygtige Departementchefs Ros. Den ærede Minister begynder nemlig med at sige: „Det kan ganske tiltrædes“ osv., og saa i det næste Punktum begynder han: „Men netop“ . . . Deraf fremgaar, at Departementet har gjort en Indstilling i Henhold til alt, hvad der foreligger, men Departementets Indstilling har i denne Sag — hvis denne Slutning fra den ærede Ministers Resolution er rigtig — ingen Betydning haft for den ærede Minister, thi her skulde denne Mand have Embedet, og hvad det, der staar i Resolutionen, angaar, er denne Udtalelse, at Grunden til, at Jørgensen ikke var opført paa Flertallets Liste, kun skyldes det Hensyn, at han er ansat ved en af Kommunens Friskoler, bevislig ikke rigtig, og dette, at man, det vil sige Flertallet, *ønsker* ham som Overlærer ved en bestemt Friskole, heller ikke. Noget saadant Ønske staar der ganske sikkert ikke i nogen af de Papirer, som den ærede Minister har til sin Raadighed, og den ærede Minister er jo lige saa god til at have sine Papirer i Orden, som jeg er, — men vi benytte dem paa en noget forskellig Maade.

Dermed er jeg færdig med disse to Skoleinspektørembeder og skal derefter gaa over til endnu en Ting, som den ærede Minister har udtalt sig om, nemlig min Udtalelse om, at man maa se at give de Understøttelser, der gives til Videnskabsmænd og Kunstnere til Rejse og Uddannelse, paa en saadan Maade, at de, der sidde inde med de bedste Forudsætninger,

først og fremmest faa dem. Det er fuldstændig rigtigt, at det ikke er uddannede Videnskabsmænd og Kunstnere, men jeg har gjort gældende, at Ministeren i saa fuldt Maal som muligt maa se at give Understøttelserne til dem, der efter de Oplysninger, som foreligge for Ministeriet, ere bedst kvalificerede dertil, og i den Henseende har jeg paastaet, at der er Mangler. Jeg har dernæst gjort gældende, at Understøttelser i Portioner paa 100 à 150 Kr., ogsaa 200 Kr., ere alt for smaa, naar de virkelig skulle gøre Nytte til Uddannelse. Den ærede Minister sagde, at jeg her var inde paa rene Overdrivelser, idet jeg havde fremstillet det, som om det som Regel var saadanne Portioner. Den ærede Minister vil ikke i det, jeg har sagt, noget Sted kunne finde noget, der berettiger ham til at gengive mine Ord paa den Maade for Tinget. Jeg har slet ikke sagt noget som helst om Reglen, jeg har blot sagt, at Understøttelser paa saadanne Beløb bør ikke gives, for det er ikke andet end Penge, man giver hen saadan til en lille Understøttelse, men aldeles ikke Beløb, af hvilke man virkelig kan faa en Uddannelse. Det er ganske mærkeligt, at den ærede Minister vil forsvare det, han har gjort, med følgende: De Understøttelser, som tidligere ere blevne givne, ere enkelte Gange blevne angrebne i Bladene, og dog har man haft Eksempler paa, at Mennesker, der bleve angrebne, have drevet det til noget stort, og det breder Ministeren sig meget omhyggeligt over. Jeg maa tilstaa, at det er en meget svag Imødegaaelse af, hvad jeg har fremført. Den ærede Minister brugte i denne Sag et meget mærkeligt Udtryk. Jeg har udtalt, at der selvfølgelig her var mange dygtige og lovende Folk, der fik Understøttelse, men ogsaa nogle Middelmaadigheder, og om dette, at jeg har nævnt det første, siger den ærede Minister, at jeg her har holdt mig en Bagdør aaben. Hvad er det for en Maade at diskutere paa? Naar jeg for at gøre min Mening klar fremhæver dette, at en foregaaende Sætning, jeg har udtalt, maa man ikke forstaa saaledes, at jeg mener, at de alle ere Middelmaadigheder, men at der ogsaa er Dygtigheder, saa kan man ikke kalde det: at holde sig en Bagdør aaben.

Jeg kommer saa til en Bemærkning af den ærede Indenrigsminister. Jeg har udtalt mig om den Bernburgske Koncession, der er givet for 20 Aar, og har om denne Koncession, som jeg ikke finder stemmende med Statskassens Tarv, navnlig